

[H. P. Hansen (Sorø A.)]

rettigede heri, men jeg vil dog gerne pege paa, at det, som Formanden talte om ved det Møde, der blev kritiseret, ikke specielt var Landarbejdernes Lønninger. Nej, det var om Arbejdernes Stilling i Almindelighed. Han talte om de Ofre, som Arbejderklassen maatte bringe, bl. a. ved Arbejdsfordelingen, og som viste den stærke Solidaritetsfølelse, der var inden for Arbejdernes Rækker. Han paaviste, at Arbejderne havde taget en Nedgang i Reallønnen, og føjede til, at en fortsat Udvikling i Arbejdernes Disfavor vilde være farlig. Han sagde, at det har vist sig, at Arbejderfamilier i København allerede nu faar 400 Kalorier mindre pro persona daglig, end de arbejdsløse fik i 1940. Disse Udtalelser falder for øvrigt sammen med, hvad en københavnsk Skolelæge har fremført, idet han siger, at Ernæringsforholdene nu er saa langt nede, at Tuberkulose blandt Børnene er tiltagende. Jeg tror, at ærede Medlemmer af dette høje Ting bør lægge Mærke til disse Udtalelser og overveje, paa hvilken Maade man bedst kan skabe bedre Ernæringsforhold for Arbejderklassen i By og paa Land.

Men ogsaa mange andre er vanskeligt stillede. Tjenestemændene med de lavere Lønninger mærker haardt Tidens Tryk, mange Smaahandlende, der faar færre og færre Varer at sælge, er ligeledes haardt stillede, og en hel Mængde andre Mennesker, hvis Indtægter ligger lavt, lever under meget kummerlige Forhold. Det er sikkert for mange ganske uforstaaeligt, hvorledes Hustruerne i disse Hjem faar det til at løbe rundt paa blot nogenlunde tilfredsstillende Maade. For Arbejderne er der lagt Loft over Lønningerne. Det gælder ogsaa i høj Grad for Tjenestemændene. Det har vi været med til, og det har vi alle vort Ansvar for, men samtidig var det jo en udtrykkelig Forudsætning, at der ogsaa skulde lægges Loft over Prisstigningen, og det er ikke sket. Jeg erkender, at i de sidste Aar er der sket en glædelig Forandring paa dette Omraade. Der er udført et stort Arbejde, og en Prisstigning af den Karakter, som man tidligere har haft, er undgaaet, men jeg tror, det er nødvendigt at fortsætte endnu stærkere, saaledes at der overhovedet ikke sker nogen Prisstigning, i alt Fald ikke for de Varer, som vi selv frembringer herhjemme.

Fra andre Sider lyder der stadig Krav om højere Priser, undertiden ledsaget af halve eller hele Trusler om Produktionsstrejke eller Omlægning af Produktionen. Man siger, det kan ikke betale sig at pro-

ducere Flæsk, det kan bedre betale sig at gaa over til en anden Produktion, det kan ikke betale sig at levere Mælk, Smør, Sukker o. s. v. Ulykken er efter min Formening den, at naar man opgør, hvorvidt det betaler sig eller ej, lægger man alt for ofte Prisen paa Frihandelskorn til Grund, og det har jo ikke noget med de virkelige Kornpriser at gøre.

Smørret skulde forhøjes for nogen Tid siden. Det var underbygget stærkt fra mange Sider. Det tjener Rigsdagen til Ære, at man afviste dette Krav og nægtede at gaa med til en Forhøjelse. Jeg maa beklage, at det ikke er gaaet paa samme Maade med Mælken. Nu forhøjes ikke selve Mælken, men Fløden, det vil koste godt 3 Mill. Kr. om Aaret, og saa skal Staten betale 4—5 Mill. Kr. til. Man er gaaet med til det, fordi man saa, at det var vanskeligt at skaffe Mælk til Byerne. Men var det egentlig ikke en Mælkestrejke, der her var etableret? Man nægtede at levere Mælk, fordi det ikke kunde betale sig. Man kunde maaske, hvis man lavede Ost eller lignende, faa større Udbytte deraf. Nu har man faaet højere Pris, og saa kan man levere Mælk. Der var altsaa Mælk tidligere, for Produktionen er jo ikke steget nu, den er vel tværtimod mindre. Man kunde altsaa have leveret Mælk, men for at fremtvinge større Afgift for Mælken gik man til en Strejke. Jeg beklager det i høj Grad. Det vil altsaa sige, at der ikke er Prisstop for Flødens Vedkommende. En Del af Forhøjelsen skal afholdes af Skatterne. Det vil blive vanskeligt at faa Skatterne sat ned, hvis man fortsætter paa den Maade.

Sukkerroedyrkerne har ogsaa fremsat Krav om højere Pris, og Formanden forklarede, at man længst muligt vilde gaa ad Forhandlingens Vej, men hvis man kom til at staa over for et Magtbud, saa maatte man slaa til. Jeg kan kun opfatte det som en Trusel om, at saa vilde man standse Produktionen af Roer, og saa vilde man gaa over til at dyrke Korn i Haab om, at Frihandelskornet kan sælges til højere Priser. Jeg gaar ud fra, at man alligevel vil betænke sig, inden man gaar hertil.

Jeg bemærker med Tilfredshed, at Husmændene ikke staar bag ved disse Krav om højere Priser paa Landbrugsprodukter, skønt mange Husmænd mærker Tidens haarde Tryk. Jeg bemærker ligeledes med Tilfredshed, at Landmænd fra alle Partier tager Afstand fra disse Krav om højere Priser, og at der ogsaa i Pressen i stigende Omfang lyder advarende Røster mod at forhøje Priserne, og det i Blade af